

»Ali greva, srčece?« je dejal še enkrat, in ona se je zavedela. Ustrašila se je njega in sama sebe, da stoji tu pred njim; stresnila je z ramo, da je njegova roka spolzela z nje, zatem pa urno in molče se obrnila ter odhitela od njega.

Nekoliko osupel je stal on, zaklel robato med zobmi in gledal za njo.

»Fletno dekletce! Škoda! — E, čemu — kakor ne bi bilo drugih.«

In drugo jutro je zopet stopala v malo predmestno prodajalnico v oguljeni obleki lačna — a poštena. —

Na vasi.

No, to bilo v vasi
spet je govorice!
Stikale so glave
žene in device...

»Ni še mesec celi
— mesec menda bo —«
,Ne v nedeljo bode,
da je vzel slovo.«

»Šel je v svet.« — ,Odpusti
greh ta naj mu Bog!«
»Ha — naj raje bode
mu kaznitelj strog!«

»Revo je zapustil —
samo je s sramoto.«
,Ej, in starši kleli,
tepli so siroto...«

»Kaj siroto! — Dekle
ni ničvredno bilo...«
,Toda, kdo bi mislil,
da bo to storilo.«

»Sama se vmorila!«
»Bog nas čuvaj greha!«
»No, da me smo boljše,
to nam je uteha.«

,Toda starši... starši...
mati se mi smili.«
»Kdo je kriv? — Bi hčerko
Boljše odgojili!«

»Že pred letom jaz sem
rekla in dejala,
da ta stvar pač slabo
bode se končala.«

,Milosten siroti
Bog dobrotni bodi!«
»Kaj...? Po njenih delih
jo Pravični sodi...«

Mnogo so in strogo
ženske govorile —
Da bi svoje raje
madeže umile...

Dolenc.

